

Za našo deco.

Gulliver.

(Dalje.)

Kraljici je bilo moje društvo tako všeč, da niti med obedom ni hotela biti brez mene. Osebnost mi je položila košček mesa na krožnik. Nepopisno je uživala, posmatrajoč me, kako režem ta komad na še manjše dele. V primerjavi z drugimi je jedla kraljica le malo. Kljub temu je bil njen en grizljaj mesa tako velik, da bi ga 15 naših ljudi komaj moglo snesti za obed. Njena zlata čaša je bila velika kakor naš sod. Njen nož, ki ga je uporabljala pri obedu, je bil kakor kosa, s katero kosimo travo, žlica pa kakor lopata.

Vsako sredo je obedovala vsa kraljeva rodina skupaj. Moje mesto je bilo tedaj poleg kraljevega krožnika. Kralj se je bavil tedaj samo z menoj. Izpraševal me je pogosto o naših običajih, o veri, o zakonih, o upravi, o književnosti. Jaz sem mu vse to pojasnjeval, kakor sem najbolje

vedel in znal. — »Vidite«, je rekel nekoč, »mi ljudje mislimo, da smo dovršena bitja. A čujete, da tudi živalce, kakoršna je tale poleg mojega krožnika, imajo svoje kralje, ministre, da si gradijo hiše in nasebine. Tudi bijejo se med seboj, se prepirajo ter tudi vojskujejo.«

Vsi so bili pozorni napram meni. Ali nihče me ni vse žive dni toliko žalil in jezil kakor kraljičin pritlikavec. To je bilo najmanjše človeče v tej deželi (a bil je skoro 30 stopinj visok). Radi tega so se mu vsi posmehovali. Medtem sem bil jaz sedaj napram njemu pritlikavec, zato me je sedaj začel neusmiljeno zbadati in žaliti. Tako me je nekoč, ko sem mirno sedel poleg kraljičinega krožnika, prijel okoli pasu ter me je vrgel v skledo mleka. Nato je zbežal. Sreča, da sem znal plavati in sem se tako držal na površini. Pa niti to bi mi ne bilo pomagalo, če ne bi bila pritlekla Glumadkliča in me izvlekla. Pritlikavec je bil za to dobro kaznovan. Moral je izpiti vse mleko iz sklede in nato so ga pognali z dvora. Tudi že prej si je bil dovolil z mano neumno šalo. Nekoč me je prijel med obedom, ko ni name nihče pazil ter me je siloma porinil v neko votlo orehovo lupino. Dolgo sem se mučil, da bi se izvlekel. Nisem hotel kričati, ker me je bilo sram, da bi me videli v tako žalostnem položaju. Dobro, da se nisem ranil, ali obleka mi je bila v zelo žalostnem stanju.

V tej deželi je bilo mnogo muh. Kakor je bilo tu vse veliko, so bile tudi one velike kakor naši škrjančki. Dostikrat so mi brnele okoli glave. Včasih so se mu vsedle na nos ali na čelo, pa so me ugrizle tako strašno, da so mi od bolečine privrele solze na oči. Kaj sem hotel storiti? Izvlekel sem svoj meč, pa sem jih ubijal brez milosti. V tem sem postal tako vešč, da so me kralj in dvorjani posmatrali z največjim začudenjem.

Kaj hočete! V tej deželi sem se zbal tudi muh. Zato mi je kraljica večkrat očitala mojo strahopetnost. Vprašala me je, če so v moji domovini vsi ljudje taki plašljivci kakor jaz.

Nekega dne me je postavila Glumadkliča v moji škatli na odprto okno kraljičine sobe. Bilo je lepo in toplo. Odprl sem si okno. Sedel sem k mizi ter začel rezati medeno potico. Naenkrat je priletelo v mojo sobo več kot 20 os. Privabil jih je vonj potice. Nekaj jih je padlo na krožnik in odnesle so kar cele kose potice, druge pa so obletavale mojo glavo, brneč tako glasno, kakor da bi trobente trobile. Ni mi bilo prijetno.

(Dalje sledi.)

Medvedek.

(Povest v slikah.)

21. Orjak Miha se odpočiva.

Orjak Miha je šel dolgo skozi gozd. Nепrestano je mislil le na to, kako bi dobil Miška v pest, da bi ga ubil. Ko dospe na podbrežek, reče sam pri sebi: »Utrujen sem, lačen ter žejen. Nekoliko se moram pokrepčati.«

22. Jazbec se priplazi do orjaka.

Orjak Miha je povzril celo ovčje stegno in se je zleknil po travi. Jazbec zapazi dremajočega deluha. Počasi se priplazi do orjaka in ko zagleda čarovniško palico, pravi: »S to palico hoče ubiti Miška. Palico mu moram izmakniti.«

(Dalje sledi.)

Si ne upa.

Možakar se vozi prvič v življenju z ladjo. Sedi gori na krovu in ima poleg sebe dve košari prtljage. Začne deževati in potniki gredo pod krov. Samo on ostane na svojem mestu. Mimoidoči mornar ga vpraša:

»No, oče, ali ne greste še vi na suho?«

Možakar: »Oh ne, tega pa ne storim. Medtem ko bi jaz bil dobi v ladji, bi se tle dve moji košari tu gori lahko odpeljali že Bog ve kam.«

Morda kaj pomaga.

Jožek je bil v šoli pravi nepridiprav in učiteljica si z razposajenim dečkom ni vedela več pomagati. Nekoč je vzdihnila v šoli, ko je bil Jožek baš zelo nepazljiv: »Oh, če bi bila le en teden tvoja mati, jaz bi ti že pokazala!«

Jožek: »Gospodična, jaz bom doma očeta vprašal, morda bi se to dalo narediti.«

Potem ima prav.

Mihec toži doma, da ga učiteljica ne more trpeti in da ga vedno vpraša kaj posebno težkega.

Oče: »No, kaj te je pa vprašala tako težkega?«

Mihec: »Koliko je polovica od 17?«

Oče (ugibajoč): »To je res čudno vprašanje in zdaj vidim tudi jaz, da te gospodična ne more videti. Kaj naj ji odgovoriš? Če rečeš 8, ji bo premalo, če pa rečeš 9, ji bo preveč. Res, težka stvar. Že vidim, da bom moral govoriti z gospodom nadučiteljem.«

Vzrok.

Dva dečka stojita ob ribniku in opazujeta ribe. Prvi vpraša: »Kako je neki to, da so ribe neme?«

Drugi je odgovoril očitajoče: »Si ti smšen! Pa ti govori pod vodo!«

Točen odgovor.

Zdravnik Tončku, ki ga je pregledoval, ker je fant tožil, da ga celo telo boli: »No, zdaj pa mi povej, kje te je začelo najprej boleti!«

Tonček: »Doma, ko sem se igral.«